

Semnul lui Ezechiel

Versetul cheie: „Astfel, Ezechiel este un semn pentru voi; veți face tot ce a făcut el; și când se va întâmpla aceasta, veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu.”
Ezechiel 24:24

Pasaje biblice selectate:
Ezechiel 24:15-27

Semnul lui Ezechiel este profund și dureros. Soția lui, descrisă de Domnul ca „dorința ochilor tăi”, urma să moară brusc – „dintr-o singură lovitură”. Adăugând la sentimentele de pierdere și tristețe, Domnul i-a poruncit lui Ezechiel să nu-și exprime durerea în public. „Să nu jalești, să nu plângi și să nu-ți curgă lacrimile. Suspină în tăcere, nu jeli pe morți; leagă-ți turbanul pe cap și pune-ți sandalele în picioare; nu-ți acoperi buzele și nu mânca pâinea durerii omului. Așa că am vorbit poporului dimineața, iar seara soția mea a murit; și a doua zi dimineață am făcut cum mi s-a poruncit.” Ezechiel 24:16-18

Ce l-a ajutat pe Ezechiel să suporte această poruncă grea? Considerăm că devotamentul său de-o viață

față de Dumnezeu, marcat de ascultare și slujire, i-a dezvoltat o credință profundă; o credință precum cea exprimată de Iov: „Chiar dacă El mă omoară, totuși voi avea încredere în El.” Iov 13:15

Recunoaștem că înțelepciunea divină a acționat atunci când Dumnezeu a transformat tragedia personală a lui Ezechiel într-o lecție națională pentru Israel. Cum erau legate aceste două evenimente? Ele aveau un lucru în comun, identificat ca „dorința ochilor tăi”. Pentru Ezechiel, aceasta era soția lui. Pentru Israel, era Templul lui Solomon, simbolul politicii lor naționale.

Israelii erau aparent curioși de comportamentul profetului. Era ciudat că el nu-și jelea soția, iar ei știau că acțiunile lui Ezechiel aveau adesea o intenție și o semnificație divină. Ei l-au întrebat despre asta. Poporul i-a spus: „Nu ne vei spune ce înseamnă pentru noi aceste lucruri, că te porți astfel?” Ezechiel 24:19

Ezechiel le-a răspuns: „Am primit un mesaj de la Domnul și mi s-a spus să transmit acest mesaj poporului Israel. Iată ce spune Domnul Suveran: Voi pângări Templul meu, sursa siguranței și mândriei voastre, locul în care se bucură inima voastră. Fiii și fiicele voastre pe care i-ați lăsat în Iudeea ă vor fi măcelăriți cu sabia. Atunci veți face ceea ce a făcut

Ezechiel. Nu veți jeli în public și nu vă veți consola mâncând mâncarea adusă de prieteni. Capetele voastre vor rămâne acoperite și nu vă veți scoate sandalele. Nu veți jeli și nu veți plânge, ci vă veți ofili din cauza păcatelor voastre. Veți geme între voi pentru tot răul pe care l-ați făcut.” versetele 20-23

Templul va fi distrus, politica națională dizolvată, iar poporul Israel luat captiv sau ucis. Astfel, Ezechiel a fost „un semn”, după cum se menționează în versetul nostru cheie. Calamitatea s-a produs și nici o durere nu a putut-o împiedica. Israelul a fost luat captiv în Babilon. Conștiința colectivă a poporului Israel a fost copleșită de durere, dând naștere frumoasei poezii din Psalmul 137. „Pe malurile râurilor Babilonului, ne-am așezat și am plâns gândindu-ne la Ierusalim. Ne-am pus harpele deoparte, agățându-le de ramurile plopilor. Căci cei care ne-au capturat ne-au cerut să cântăm. Torționarii noștri au insistat să cântăm un imn vesel: „Cântați-ne unul dintre cântecele Ierusalimului! Dar cum putem cânta cântecele Domnului într-o țară păgână? Dacă te uit, Ierusalime, să-mi uite mâna dreaptă cum să cânte la harpă. Să mi se lipească limba de cerul gurii dacă nu-mi amintesc de tine, dacă nu fac din Ierusalim cea mai mare bucurie a mea .” (Psalmii 137:1-6). Semnul lui Ezechiel este plin de emoție.